

Perfecte stilte

Van Helen Fields verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Perfecte resten

Perfecte prooi

Perfecte dood

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Helen Fields

Perfekte stilte

Vertaald door Ernst de Boer
en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5575 2

© 2018 Helen Fields

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Perfect Silence*

Oorspronkelijke uitgever Avon, HarperCollins *Publishers*

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Hanna Steidle/Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Gabriel

Als ik naar je kijk, zie ik de man die je zult worden.
Die man is vriendelijk en loyaal, sterk maar zachtmoedig,
standvastig en principieel.

Hij is een leider.

Je weet niet half hoe trots ik op je ben.

1

Zoey

Huid schraapte over steen. Steenslag zette zich vast in rauw vlees. Maar Zoey kroop verder.

De dood was een monster in het duister dat haar met knerpende voetstappen van achteren besloop. Zo dadelijk zouden zijn ijskoude vingers haar bij de schouder grijpen. Dan zou ze stoppen, maar ze zou pas opgeven als ze geen druppel bloed meer in haar lichaam had. Ze was dankbaar voor de inktzwarte duisternis van de herfstnacht, die haar de aanblik van de groteske ravage van haar eigen lichaam bespaarde. Ook de laatste krachten in haar bovenarmen lieten haar nu in de steek. Op haar ellebogen sleepte ze zich voort, en nog steeds klopte de hoop in haar aderen waar ooit bloed doorheen had gestroomd.

Slecht meisje, dacht ze. De man had beloofd dat ze zou blijven leven als ze het maar toegaf. ‘Slecht meisje,’ prevelde Zoey in de modder. Ze wilde zo graag blijven leven.

Overweldigd door de intense, ondraaglijke pijn zag ze zich gedwongen haar gezicht in de berm van de weg te laten rusten. Tot die dag had ze zichzelf beschouwd als ervaringsdeskundige op het gebied van pijn. Ze had botten gebroken, een trommelvlies gescheurd en haar neus gebroken, maar dat alles had haar niet voorbereid op de gruwelijke pijn die het menselijk lichaam kon verdragen tot de dood intrad.

Ze richtte haar gezicht op van de harde aarde en dwong haar onwillige rechterknie een paar centimeter naar voren te bewegen. Er zou iemand komen, dacht ze. Er zou snel iemand komen. Maar dat dacht ze al dagenlang. Waar bleven die redders die in de film op het nippertje kwamen als je ze nodig had?

Het was nu een week geleden dat ze op een zondagmiddag uit haar normale leven werd weggerukt en de nachtmerrie was begonnen. De tijd was verwrongen als in een lachspiegel op de kermis, grotesk opgeblazen en langzaam verglijdend terwijl ze droevig lag te wachten op het eind van haar gevangenschap, om daarna te versplinteren en in het niets op te lossen toen het einde – haar einde – eindelijk in zicht kwam.

Dagenlang had Zoey in een halfduistere ruimte op een harde, koude tafel gelegen. De wrede grap was dat ze al die tijd te eten en te drinken had gekregen en tot het eind relatief ongedeerd was gebleven. Het zieke ervan was dat ze zichzelf had wijsgemaakt dat ze het zou overleven. Ze had jarenlang griezelfilms gekeken, wist altijd precies wie zou sterven en wie zou overleven, en toch was ze in die oeroude val getrapt. Ze had zichzelf toegestaan te geloven wat er tegen haar werd gezegd om de volgende seconde, de volgende minuut, het volgende uur door te komen zonder door angst te worden verteerd.

Zoey had een heel nieuwe kijk op angst gekregen. Ze zou de andere vrouwen in het blijf-van-mijn-lijfhuis nu veel kunnen leren, niet dat ze daar ooit nog de kans voor kreeg. Een vlammeende pijn schoot vanuit haar ruggengraat naar haar buik alsof haar lichaam met een speer werd doorboord. De kreet die ze slaakte klonk meer dierlijk dan menselijk, hij weerkaatste tegen het asfalt en weergalmde over de landweg. Er zou niemand komen. Met die gedachte ontstond een nieuw inzicht. Ze was niet midden in de nacht langs de weg gedumpt om haar de kans te geven te overleven. Dit was haar ultieme straf. Dit was haar ultieme vernedering.

Het viel haar niet moeilijk om een beslissing te nemen.

Zoey legde haar gezicht op het kussen van de berm en liet haar benen een voor een naar beneden glijden tot ze languit lag. Met haar laatste restje kracht rolde ze zich op haar zij, rolde door tot op de weg, en daarna nam de zwaartekracht de manoeuvre over en rolde haar weer op haar rug, weg van de bomen in de berm. Het deed geen pijn. Het goede nieuws – en het slechte nieuws, vermoedde ze – was dat alle pijn weg was. Het gevoel dat haar lichaam in tweeën was gescheurd, was opgelost in de koele oktoberlucht. Nu er verder niets overbleef kon ze voor de laatste keer naar de maan staren. Totale duisternis. Ze lag dus niet ergens aan de rand van de stad. Geen overdaad aan stadsverlichting die het schijnsel van de sterren temperde. De Schotse luchten waren uniek op aarde. Zoey had misschien niet veel gereisd, maar ze raakte nooit uitgekeken op de verblindende schoonheid van haar geboorteland, kreeg nooit genoeg van het landschap en de architectuur die ontelbare verhalen en liedjes hadden voortgebracht.

Vannacht waren de sterren voor haar aan de hemel verschenen. Misschien werden ze verdubbeld of verdriedubbeld door de tranen in haar ogen, en misschien fonkelden ze nog feller door het zilte vocht, maar het was een nachtelijke hemel om voor te sterven. Ze was geen slecht meisje, dacht ze. Ze hoefde niet meer te doen alsof ze dat wel was.

Haar mond vormde de woorden 'Ik ben goed', zelfs toen er al geen geluid meer over haar lippen kon komen. Als ze nog genoeg bloed in haar spieren had gehad om de beweging te kunnen maken, zou ze er ook bij geglimlacht hebben.

Gelukkiger tijden. Die waren er soms geweest. Vroegere tijden waarin ze haar vader verafgoodde en haar broer nog thuis woonde. Een dag waarop haar vader net had gedaan alsof ze voor hun halfjaarlijkse bezoekje naar de tandarts gingen, maar in plaats daarvan met het hele gezin naar het dierenasiel was gegaan. Ze hadden de hele middag verrukte kreetjes geslaakt bij elke straathond, tot ze uiteindelijk in het achterste hok een mottig uitzierende kleine ter-

riër hadden gevonden waar niemand naar omkeek. Ze hadden hem voor de grap Warrior genoemd, hoewel hij zich vanaf dag één een trouwe, vinnige viervoeter had betoond. Elke dag vroeg Zoey zich af of ze het niet beu zou worden om de hond uit te laten, eten te geven en te borstelen, zoals ze bij haar vriendinnen had gezien die genoeg kregen van de zorg voor de dieren die hun waren toevertrouwd. Maar nee dus. Warrior was van haar vijfde tot haar twaalfde niet van haar zijde geweken. Hij had bij haar op bed geslapen en haar gekalmeerd toen ze lag te huilen omdat het grote meisje van de overkant haar een maand lang dag in, dag uit had gepest tot haar vader een rustig gesprek met de ouders van het meisje had gevoerd. Als ze verdrietig was liet Warrior zich door haar ronddragen als een pop. Van maandag tot en met vrijdag zat hij 's middags om halfdrie op de deurmat voor hun huis te wachten tot Zoey van school kwam. Ze stond er altijd van versteld dat honden konden klokkijken. En Warrior had zijn harige snuit tegen haar gezicht gedrukt toen ze moest huilen omdat haar vader in de auto was aangereden door een vent met veel meer alcohol in zijn bloed dan was toegestaan. Ze waren niet naar het ziekenhuis gegaan, er was geen kans om afscheid te nemen, alleen een politieagent aan de deur met een ernstige blik en een zachte stem. Haar moeder was verdampt van verdriet.

Na anderhalf jaar van stilte had haar stiefvader zijn opwachting gemaakt. Een jaar later had haar broer zijn zestiende verjaardag gevierd en met toestemming van hun moeder dienst genomen in het leger. Daar had Zoey haar om gehaat. Ze vroeg zich af of ze haar met haar laatste ademtocht vergiffenis kon schenken, maar vergiffenis schenken vergde inspanning en concentratie. Vergiffenis moest door hoop worden gevoed. En daar was op de plek waar zij nu lag niets meer van over. Doordat haar broer was ontsnapt, was zij gevangen komen te zitten. Vanaf dat moment bestond er geen barrière meer tussen Zoey en de nieuwe echtgenoot van haar moeder.

De vuisten die haar broer had verdragen tot hij weg kon, werden nu op haar gericht. Haar moeder, nog slechts een scherp gebro-

ken porselein, zei niets en deed niets. Misschien kon het haar niets schelen. Misschien was ze alleen maar blij dat de klappen niet op haar terechtkwamen. De blauwe plekken zaten op plaatsen waar niemand ze kon zien. Zoey's gezicht bleef ongeschonden tot de zomervakantie aanbrak en hij naar hartenlust zijn gang kon gaan, zonder bang te hoeven zijn voor de priemende ogen van de onderwijzers. 's Avonds in haar slaapkamer had Zoey haar tranen de vrije loop gelaten in Warriors warme vacht en tegen zijn magere, maar troost biedende lijf liggen trillen. Tot haar stiefvader tot de conclusie kwam dat Zoey's liefde voor de hond haar te veel vreugde schonk in het leven. Hij verklaarde dat hij allergisch was en dat het hondenvoer te duur was, ondanks het feit dat ze in een groot huis woonden en hij een goed inkomen had. Hij gaf zo nu en dan een slecht geveinsde niesbui ten beste en zei dat de hond de deur uit moest.

Die dag stond in Zoey's herinnering gegrift net als die ene scène in *The Wizard of Oz*, alleen had Toto zich niet aan de klauwen van haar stiefvader weten te ontworstelen om naar haar terug te keren. Warrior was uit haar armen gerukt terwijl ze in elkaar gedoken op bed lag en riep dat ze doodging als ze hem van haar afnamen.

'Stel je niet zo aan,' had haar moeder gezegd. Die vijf woorden hadden het doodvonnis betekend van wat er die zomer nog restte van de fragiele moeder-dochterband. Haar stiefvader zei dat Warrior naar het dierenasiel was gebracht. Hij had een preek tegen haar gehouden en gezegd dat de hond in een liefdevol gezin zou worden opgenomen, waar hij veel meer op zijn plaats was. Die avond had Zoey geteld hoelang het nog duurde tot ze zestien werd en kon vluchten, net als haar broer. Zevenhonderdtwee dagen. Ze had ze in een notitieboekje genoteerd en iedere dag die ze had weten te doorstaan doorgestreept met een rood potlood.

Wat een verspilld leven was het, dacht ze. En het gruwelijkste was nog dat zelfs al zou ze maar een fractie van die met blauwe plekken gevulde, van haat doordrenkte dagen terug kunnen krijgen, ze die met een dankbaar hart zou aanvaarden.

Op haar zeventiende was ze bij een vriendin gaan wonen tot de moeder van het meisje werkloos werd en ze Zoey niet langer onderdak en eten kon geven. Ze had een mislukte poging gedaan om te studeren en examens te doen, maar het constante verhuizen van de ene bank naar de andere had te veel van haar gevergd. Uiteindelijk had ze haar moeder nog een laatste kans gegeven. Er werden beloften gedaan die weer net zo snel werden verbroken. Opnieuw vielen er klappen.

Op achttienjarige leeftijd was Zoey volwassen genoeg om te beseffen dat ze haar verlies moest nemen. Ze was de straat op gelopen en had luidkeels verkondigd hoe ze over haar stiefvader dacht, zodat iedereen het hoorde en hij niets terug durfde te doen. Daarna was ze met een plastic zak vol kleren naar een opvanghuis gegaan waar ze over gehoord had. Ze had de blauwe plekken laten zien die haar de toegang garandeerden tot dat veilige oord en had daar haar intrek genomen, en vervolgens haar plaats ingenomen in de eindeloze rij wachtenden op een sociale huurwoning. Littekens werden onderzocht. Er werd gevraagd of ze hem wilde aanklagen. Maar Zoey kon het niet over haar hart verkrijgen om de man die haar moeder een dak boven haar hoofd gaf, in de gevangenis te laten opsluiten. Ook al verdiende hij het dubbel en dwars.

Starend naar de maan leek de hemel dichterbij te komen. Een windvlaag danste door de takken van de bomen boven haar hoofd en strooide een regen van goudgele blaadjes over haar uit. Een veelpotig wezen schoot over haar hals, maar Zoey sloeg er geen acht op. Het had geen zin om te sidderen van angst. Straks zou ze toch in insectenvoer veranderen. De weg was lang en recht, zonder witte wegmarkeringen. Ze was dus ergens op het platteland. De eerstvolgende auto kwam misschien morgenochtend pas langs. Het zou een afschuwelijke ontdekking worden voor de arme bestuurder, dacht Zoey. Stel je voor dat je de maandagochtend begint met zoiets afgrijselijks. Tenzij die auto natuurlijk over haar heen zou rijden.

De laatste zeven dagen van haar leven waren begonnen met een

vergissing. Hoe vaak kregen kinderen niet te horen dat ze niet te dicht bij een auto mochten komen als de bestuurder de weg vroeg? Ze was er met haar hoofd niet bij geweest, was aan het bedenken wat ze die avond ging eten, toen ze op weg was naar de buurtsuper in Sighthill. Zoey had niet gezien dat de auto haar volgde, hoewel ze nu wist dat dat zo was. Ze was niet gewaarschuwd door een zesde zintuig toen ze over een parkeerterrein tussen twee flatgebouwen door liep. Het kwam niet bij haar op dat de man die de weg vroeg naar de dierentuin een groot mes in zijn mouw had zitten en klaarstond om haar in de hals te steken. Ze kon kiezen: in de auto stappen of doodbloeden op het parkeerterrein. Had ze maar voor het laatste gekozen. Het zou uiteindelijk op hetzelfde zijn neergekomen.

In de auto had hij haar met het mes op de keel bevolen handboeien om te doen. Haar handen trilden zo hevig dat ze het slotje pas bij de vierde poging had weten dicht te klikken. Verkracht me gewoon, had ze gedacht. Doe wat je zo nodig moet doen. Misbruik me en laat me dan gaan. Maar laat me leven. Alsjeblieft, laat me leven. Ik heb zoveel dagen met een rood potlood doorgestreept dat het niet eerlijk is als ik nu moet sterven. De man was met haar weggereden, de stad uit, waar ze de wegen niet meer herkende, terwijl zij op de achterbank lag. Aan dapperheid had het haar niet ontbroken. Ze had haar voet onder de deurgreep gemanoeuvreerd en die open proberen te wrikken, maar er bleek een kinderslot op te zitten. De getinte ramen achter in de auto hadden haar elke kans ontnomen om om hulp te zwaaien. Zelfs haar poging om de man met haar geboeide handen op zijn hoofd te slaan had haar alleen maar een minachtend lachje opgeleverd en een elleboogstoot in haar oog.

‘Maak me alsjeblieft niet dood,’ had ze gezegd, toen ze uiteindelijk een door struiken overwoekerde oprit in reden.

‘Dat doe ik ook niet,’ antwoordde hij. ‘Maar jij bent een slecht meisje.’

‘Wat?’ zei ze, haar mond droog van angst, en vervuld van

schaamte omdat ze haar blaas had laten leeglopen, terwijl ze zelf geen kant op kon.

‘Ik wil dat je het zegt,’ zei de man kalm. ‘Je bent een slecht meisje, hè?’

‘Je hebt de verkeerde voor je,’ zei Zoey. ‘Ik weet niet wie je denkt dat ik ben, maar ik ben niet slecht. Ik heb nog nooit iemand kwaad gedaan. Als je me laat gaan beloof ik dat ik het nooit zal vertellen. Ik zal je niet in de problemen brengen.’

‘Maar je bent wel een slecht meisje,’ zei de man. ‘Je toont geen respect. Je bent onverschillig. Je denkt alleen maar aan jezelf. Zeg het.’

‘Dat ben ik niet,’ riep Zoey huilend, voor hem achteruitdeinzend op de achterbank. ‘Ik ben niet slecht. Je kent me niet eens.’

Toen stapte de man uit de auto en deed het achterportier open. Hij was lang. Zijn dicht bij elkaar staande ogen waren zo donkerbruin dat Zoey de pupillen en de irissen niet van elkaar kon onderscheiden. Hij stonk. Toen hij zich over haar heen boog en een handvol haar pakte om haar van de achterbank te trekken, rook ze een geur van verrotting.

‘Ik zal alles doen wat je wilt. Je kunt... je mag seks met me hebben. Ik zal me niet verzetten. Als je wilt dat ik een slecht meisje ben, dan kan ik dat voor jou zijn. Oké? Ik kan alles zijn wat je maar wilt,’ had ze gefluisterd, en ze wendde haar gezicht af toen hij haar overeind trok, tegen zich aan.

‘Zie je nou wel? Hoeveel seconden had je ervoor nodig om me duidelijk te maken wat je bent? Zeg het tegen me,’ zei hij.

‘Ik ben een slecht meisje,’ had Zoey beaamd, terwijl hij weer een handvol haar pakte en haar over de oprit meetroonde naar een groepje bomen achter in de tuin. De onbevangenheid waarmee hij haar meevoerde deed al haar hoop vervliegen. Er was vast niemand in de buurt als hij er zo zeker van was dat niemand hen zou zien.

‘Haar aanraken is tegen de regels,’ prevelde hij onder het lopen. ‘Niet aanraken. Strikt verboden.’

Ze had haar hoofd opgericht om over de struiken heen te kunnen

kijken. Nergens een huis te zien behalve het huis dat ze nu moest betreden. Niemand die haar zou horen schreeuwen.

Een uil kraste in de bomen boven haar. Zoey was altijd dol geweest op uilen. Vanaf de berm buiten haar blikveld hoorde ze gesnuif. Dat is Warrior, dacht ze. Warrior komt bij me zitten en straks ben ik weer met papa samen. Dan is er niets meer om bang voor te zijn.

De weerspiegeling van de sterren in haar ogen werd gedoofd. Het belofde een lange en koude herfst in Edinburgh te worden.

2

Inspecteur Luc Callanach zette zijn auto aan de kant op Torduff Road. Achter een hek keken twee paarden nieuwsgierig naar de blauwe zwaailichten die de vroege-ochtendrust verstoorden. Hij trok een hoody over zijn T-shirt aan en keek hoe laat het was. Halfzes 's ochtends. De technische recherche was al bezig schijnwerpers rond de plaats delict op te stellen, om het gebrek aan daglicht te compenseren. De zwakke oktoberzon zou op zijn vroegst om halfzeven de bodem raken. Hoofdinspecteur Ava Turner parkeerde haar auto achter die van hem en haar sportkleden wezen erop dat ze op deze vroege ochtend al een fitnessstraining achter de rug had.

‘Slaap jij nooit?’ vroeg hij, terwijl ze naast hem kwam lopen.

‘Is het een Franse gewoonte om iemand bij wijze van begroeting een vraag te stellen? Want in Schotland zeggen we elkaar eerst gedag. Je woont hier nou toch lang genoeg om dat te weten. Wat weten we over het slachtoffer?’ antwoordde ze, en wreef verwoed in haar handen om warm te blijven.

‘Ik heb haar nog niet gezien,’ zei hij, terwijl hij zijn handschoenen uittrok en aan Ava gaf. ‘Doe deze maar aan, het is hier op het platteland ijsig koud. En het is een behoorlijk eind lopen. Dit is een lange smalle weg die naar het zuiden loopt, naar het stuwmeer, daarom heeft de politie het gebied over een lengte van een kilometer afgegrendeld. De technische recherche is al begonnen. Voor zo-

ver ik weet gaat het om een enkel slachtoffer, een jongvolwassen vrouw.’

Ava liet haar ID aan een agent zien terwijl ze onder een geel afzetlint door doken. ‘De vaste patholoog Ailsa Lambert is nu met verlof, dus wie bekijkt het lichaam nu?’ vroeg ze.

‘Ik,’ antwoordde een man achter hen. ‘Jonty Spurr. Goed om eindelijk persoonlijk met u kennis te kunnen maken, hoofdinspecteur Turner.’ Glimlachend stak hij zijn hand uit. ‘Hallo, Luc, dat is een tijd geleden. Ik zou graag willen zeggen dat het leuk is om je weer eens te zien, maar niet onder deze omstandigheden.’

‘Jonty,’ antwoordde Callanach. ‘Wat doe jij hier in Edinburgh?’

‘Ik vervang Ailsa zolang zij voor haar zus moet zorgen. Die heeft een beroerte gehad, geloof ik. Ik heb een uitstekende waarnemer in Aberdeen, en jullie kampen hier met een personeelstekort, dus ben ik tijdelijk hier gestationeerd. Zullen we eens naar de jongedame gaan kijken die op jullie ligt te wachten?’ vroeg hij, en hij reikte hun overalls, overschoenen en handschoenen aan. Terwijl ze zich omkleedden, plaatste het forensisch onderzoeksteam een paar meter verder onder de bomen een tent over de plaats delict, en het gezoem van de generator deed de vogels in de nabijgelegen struiken opvliegen. ‘Sorry voor het lawaai, dat klinkt hier buiten ongelooflijk hard,’ zei Spurr. ‘Het lijk raakt bedekt met bladeren en waterdruppels, vandaar die tent. Jullie moeten wel afstand houden. Er ligt overal bloed en we willen geen sporen vernietigen. Hebben jullie al ontbeten?’

‘Alleen koffie,’ zei Ava. ‘Hoezo?’

‘Tot nu toe hebben twee van mijn mensen hun ontbijt eruit gekieperd. We hebben geen behoefte aan nog meer gedoe waardoor de zaak alleen maar wordt opgehouden,’ antwoordde Spurr.

‘We doen dit allebei al lang genoeg, dus we kunnen de boel wel binnenhouden,’ zei Ava. ‘Maar bedankt voor de waarschuwing.’

Ze liepen langzaam naar voren over de rij witte matten die een pad vormden onder het dak van de tent, erop bedacht om niet over

de rand te stappen en eventueel bewijsmateriaal te verontreinigen. Dr. Spurr ging hun voor en hurkte neer bij een heuveltje dat met een laken was afgedekt. Hij tilde het langzaam op alsof er een baby lag die hij niet wakker wilde maken.

Callanach wendde zijn blik af. Ava sloeg haar hand voor haar mond. Je had plaats delict en je had slachtingen. Wat deze jonge vrouw was overkomen viel zonder meer in de tweede categorie.

‘Luc, bel het bureau. Vraag of ze de afgelopen achtenveertig uur een melding hebben binnengekregen van de vermissing van een jonge vrouw. Leeftijd tussen de zestien en de twintig, lang bruin haar, roodbruine jurk. Voorlopig geen verdere beschrijving,’ zei Ava tegen Callanach.

‘Nee,’ zei Spurr.

‘Wat nee?’ vroeg Callanach.

‘Het is geen roodbruine jurk,’ antwoordde Spurr. Hij schoof een gehandschoende hand onder de linkerschouder van het meisje om haar lichaam een paar centimeter op te tillen, en liet een stukje van haar kleding achter haar schouderblad zien. De stralend witte katoen lichtte op in de schijnwerpers.

Geschrokken ademde Ava in. ‘Is het een witte jurk?’ mompelde ze. ‘Hoe is ze in godsnaam...’

Jonty Spurr beantwoordde die vraag door de rok over de dijen en buik van het slachtoffer omhoog te schuiven. Er was een enorme lap huid uit haar buik gesneden. Het rauwe vlees krulde op aan de randen, op de plekken waar het weefsel al begon op te drogen. Haar hele onderlichaam zat vol geronnen bloed, het bedekte ook haar benen en blote voeten.

‘Dat is niet alles,’ zei Spurr. ‘Er is een even grote lap huid uit haar rug gesneden. Ze droeg geen ondergoed toen we haar vonden. Ik heb de plaats delict gelaten zoals die was, zodat jullie het met eigen ogen konden zien.’ Hij stond op, legde het laken weer over het meisje heen en wees naar de weg, in de tegenovergestelde richting vanwaar ze gekomen waren. ‘Ze heeft een paar meter over de weg

gekropen. We hebben stukjes huid op het asfalt aangetroffen, waarschijnlijk afkomstig van haar handen en knieën. Ze is nog heviger gaan bloeden toen ze zich over de weg voortsleepte. We hebben ook twee grote stukken verbandgaas gevonden die waarschijnlijk van haar lichaam zijn gevallen, allebei doordrenkt met bloed. De gene die haar hier heeft achtergelaten, heeft haar aanvankelijk enige medische verzorging gegeven, en haar daarna laten sterven op een plek waar ze waarschijnlijk pas zou worden gevonden als het al te laat was.’

Ze bleven zwijgend staan en lieten het tafereel op zich inwerken. In de verte startte een tractor. De wind joeg onstuimig over het uitgestrekte stuwmeer in het zuiden. Het was een werkelijk schitterende omgeving, slechts een paar kilometer ten zuiden van de ringweg, de Edinburgh City Bypass, en nu was het een plek waar een geest rondwaarde.

‘Ze lag op haar rug,’ zei Ava. ‘Denkt u dat ze in elkaar is gezakt en vanzelf is omgerold?’

‘Nee, als ze gewoon in elkaar was gezakt zou ze met haar gezicht naar beneden liggen. Het loopt hier niet zo steil af dat ze puur door de zwaartekracht kan zijn omgerold. Ik denk dat ze is opgehouden met kruipen om uit te rusten. Of de hoop opgaf. Tegen die tijd was ze door het bloedverlies en de shock al verdwaasd. Mag ik het lichaam nu verplaatsen? Ik wil niet dat het ontbindingsproces verdergaat tot ik met de lijkschouwing begin,’ zei Spurr.

‘Ik wil graag nog één keer kijken,’ zei Ava. ‘U had trouwens gelijk met dat ontbijt, dokter Spurr. Telkens als ik denk dat ik gehard ben door de jaren bij de politie, word ik opnieuw op de proef gesteld.’

‘Zielenrust en gerechtigheid. Dat is alles wat we in dit stadium voor ze kunnen doen. Ik moet een paar documenten tekenen. Kijk nog maar even, maar raak haar niet aan en blijf vooral op de maten staan, goed?’ zei Spurr.

Ava stapte naar voren, knielde naast het meisje en trok het laken weer weg om haar gezicht en armen te bekijken.

‘Haar rechterarm vormt bijna een halve cirkel op de grond, alsof ze iets vasthield,’ zei Callanach.

‘Ze kan ook zo gevallen zijn,’ zei Ava. Ze liep naar haar voeten en tilde haar ene voet op. ‘Ik zie geen verwondingen onder het geronnen bloed. Geen duidelijk zichtbaar letsel. Ik denk niet dat ze ver gelopen heeft. Ze is hier vlakbij afgezet.’

‘Het heeft gisteravond niet geregend en er was geen reden om de auto in de berm te parkeren als er verder geen verkeer op de weg was, dus we zullen wel geen bandensporen vinden,’ zei Callanach.

‘Mee eens. We weten ook niet welke kant de auto op reed, dus het wordt zoeken naar een speld in een hooiberg in de camerabeelden op de dichtstbijzijnde kruisingen. Maar er staan een paar huizen langs de weg,’ zei Ava. ‘Laat de uniformdienst een huis-aan-huis-onderzoek doen en vragen of iemand vannacht een auto heeft gehoord of gezien. Vraag of de bewoners er bezwaar tegen hebben als we hun huis en erf doorzoeken. En laat de achtergrond natrekken van iedereen die weigert.’

Jonty Spurr kwam weer bij hen staan en trok zijn handschoenen uit terwijl een fotograaf de plaats delict fotografeerde voor het lijk naar het mortuarium werd vervoerd.

‘Dokter Spurr, is het mogelijk dat het om een misgelopen operatie gaat? Vanwege dat verbandgaas en die incisies. En het feit dat het lichaam zo open en bloot is neergelegd. Degene die dit gedaan heeft, wilde dat ze gevonden werd,’ zei Ava.

‘Het moet duidelijk zijn geweest dat ze zoveel bloed had verloren dat ze niet meer te redden was. Er is geen medische reden voor wat hier gebeurd is. Het verbandgaas is misschien alleen maar aangebracht om haar langer in leven te houden,’ zei Jonty Spurr.

‘Wil je daarmee zeggen dat het behandelen van de wonden alleen maar diende om haar lijden te rekken?’ vroeg Callanach.

‘Mijn opdracht is wetenschappelijk te werk te gaan en niet te speculeren. Het is een wonder dat ze nog zo lang is blijven leven. Ze is taai en dapper geweest. Dat ze onder die omstandigheden nog in